

MIKULÁŠ PEŠTA

T E R O R I S T A

VYŠEHRAĐ

Terorista

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Mikuláš Pešta

Terorista – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIKULÁŠ PEŠTA
TERORISTA

MIKULÁŠ PEŠTA

T E R O R I S T A

VYŠEHRAĐ

Kniha vychází s přispěním
Ministerstva kultury ČR

Copyright © Mikuláš Pešta, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7601-430-5
ISBN e-knihy 978-80-7601-450-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-451-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7601-449-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1

V přednáškové aule se pomalu obsazovala poslední místa k sezení. Sem tam zůstávalo ještě nějaké neobsazené uprostřed řady, ale zpravidla bylo přikryto vrstvou odložených batohů a kabátů a nově příchozí často raději zůstali skromně stát u zdi nebo si sedli na zem. Pouze ti nejodvážnější se prodírali lidmi, aby se zeptali, zda je místo volné. Ačkoli se mělo začít již před deseti minutami, u dveří se stále tísnili lidé, kteří se snažili protlačit dovnitř, postávající a posedávající návštěvníci však zablokovali svými těly uličku mezi stěnou a sedadly, kterou bylo nutné dále do sálu projít. Ačkoli se tedy v přední části auly dalo volně dýchat a tu a tam se našla i volná židle, u vchodu se nebozí zájemci o duchovní potravu lepili jeden na druhého, a pořadatelé se s chabým výsledkem pokoušeli vysvětlit, aby se po sále rozprostřeli rovnoměrně.

Konečně se obsadily všechny židle a přebývající lidé se rozvrstvěli po místnosti. Osvalení pořadatelé zaklapli dveře. Novináři vpředu nachystali diktafony a foťáky. Všichni hleděli na prázdné křesílko za stolem, na němž byl připraven mikrofon a láhev minerálky se skleničkou.

Já jsem seděl na židli hned v druhé řadě již dobrou třicetvrtěhodinu. Tohle jsem si nechtěl nechat ujít a nehodlal jsem riskovat, že na mě nezbyde místo. V ruce jsem držel pero a zápisník. Do kapsy jsem si připravil raději dvě další rezervní propisky.

Nakonec se otevřely dveře v rohu vpravo od pódia a vstoupil jimi člověk, na kterého oněch dvě stě lidí tak netrpělivě čekalo. Byl jím asi padesátiletý muž, s prošedivělou hlavou, avšak stále statné postavy, v tmavém saku a hranatých brýlích. Zatímco rázně kráčel ke stolku, auditorium jej nadšeně vítalo potleskem. Místo aby si sedl do křesílka, vzal si mikrofon do ruky a opřel se o stůl. Dvěma prsty si narovnal brýle. Gestem své příznavce zklidnil. Odkášlal si.

Dřív, než stihl něco říct, uslyšel jsem za sebou křik. „Táhni do prdele, ty fašistická svině! Kolik ti platí, ty ruská děvko?“ Na pódium přiletělo vajíčko, ale stojícího muže minulo a rozbilo se o zeď za ním. Otočil jsem se a viděl, jak se na výtržníka sesypali ostatní účastníci a spílali mu, někteří jej i tloukli. O vteřinu později jej přebrala ochranka a vystrčila na chodbu.

Muž na pódium se zatím s mikrofonem v ruce tiše pro sebe smál a čekal, až bude moci začít.

„Dámy a pánové,“ řekl, když se sál opět zklidnil, „má dnešní přednáška o demokracii a médiích nemohla začít líp. Právě jste byli svědky toho, jak je část dnešní společnosti bytostně netolerantní a nenávistná. Bohužel, jsou to zpravidla ti lidé, kteří se nejhlasitěji zaklínají demokratickými principy a svobodou slova. A takhle dopadá jejich svoboda slova, když potkají někoho s odlišným názorem.“ Muž ukázal za sebe na rozbité vajíčko, právě uklízené dvěma hosteskami.

Obecenstvo se smálo. A já spolu s ním.

O hodinu později v sále dozníval potlesk a lidé se trousili ven. K pódium se nahrnul hrozen lidí, kteří si chtěli nechat podepsat knihy. Já jsem stále seděl na místě. Knihu k podepsání jsem měl připravenou na klíně, ale nechtěl jsem se tlačit s ostatními, chtěl jsem ho mít pro sebe. Teprve když houf poněkud prořídil, připojil jsem se k němu, ale jen tak na kraj, ledabyle.

Zbyl jsem poslední. Okolo postávalo ještě několik zvědavců, kteří se snažili zachytit poslední mistrova moudra, ale na těch nezáleželo. Hlas se mi trochu zachvěl, když jsem jej oslovil, podávaje mu k podpisu knihu, jejímž byl autorem.

„Pane inženýre, skvělá přednáška,“ řekl jsem. Vzal si ode mne knihu a usmál se.

„Víte, přemýšlel jsem nějakou dobu nad jednou věcí,“ pokračoval jsem. „To, o čem jste mluvil, s tím rozhodně souhlasím, ale mám už delší dobu pocit, že bych se sám měl nějak zapojit, aby se ten stav změnil. Chci tím říct, co jiného může člověk dělat – kromě toho, že vás třeba podpoří ve volbách – co může dělat, aby byla jeho práce znát? Dokázal byste něco poradit?“

Neodpověděl hned. Seděl za stolem s mojí knihou otevřenou na první stránce, v ruce připravené pero, jak se chystal k rutinnímu úkonu, ale moje otázka ho na okamžik zastavila.

„Mohl jste se klidně zeptat přede všemi, třeba by se našli i další posluchači, které by to zajímalo,“ řekl bodře, ale zároveň trochu vyčítavě, jako by naznačoval, že jsem měl využít prostor vyhrazený pro dotazy a neplýtvat jeho časem nyní. „Podívejte – každý bychom měli bojovat podle svých možností. Využijte svého talentu! Přemýšlejte, jak a čím vy osobně můžete přispět. A pokud je něco, co můžete udělat, ale nikdo jiný ne, pokud umíte něco vzácného, pak je přímo vaší povinností to udělat. Hm. Víte, na něco podobného se mě ptá hodně lidí. V našem hnutí pracuje spousta dobrovolníků, a vždy jsou vítáni další. Každý ať dá ruku k dílu, jak může, ať už v Praze nebo v regionech, a práce je vidět za každým, konkrétní práce. Vždycky to záleží jen na tom, jak moc se chcete zapojit. Jsou lidé, kteří nám věnují pár hodin měsíčně kancelářské práce, a i toho si ceníme. A pak jsou tací, kdo pracují každý týden nebo i každý den, neúnavně, s pílí a zapálením, postupně budují svůj kousek našeho velikého společného díla; kousek sice malý, ale nezanedbatelný – budoucnost naší vlasti je složena z těchto malých kousků.“

Odmlčel se. Visel jsem mu očima na rtech a čekal, kdy se opět dají do pohybu.

„Samozřejmě,“ řekl nakonec, „jsou i lidé, kterým je toto všechno málo. Ti, kdo jsou ochotni našemu velkému úkolu oddat celou svou existenci. Ti, kdo obětují svůj vlastní život. Ideálu, celý svůj život, a dají jej na oltář vlasti, aby své životy

mohli žít ti, kdo přijdou po nás. Ti vstoupí do nesmrtelnosti. Postavit Ideál nad vlastní bytí, to je nejvyšší ctnost.“

„I když se o tom třeba nikdy nikdo nedozví?“ zeptal jsem se tiše.

„Právě tehdy zůstane Ideál Ideálem, jen tehdy bude ctnost skutečná. Kdejaký kašpar dělá spektakl, aby ukojil své ego, získal uznání, proslavil se. Nepracuje ale ve jménu Ideálu. A až stane před tváří Absolutna, bude stát s prázdnýma rukama. Stovky takových hrdinů prošly staletími, ale dějiny na ně nevzpomínají.“

Nic jsem na to neříkal. V tichosti uplynulo několik tíživých vteřin. Mistr najednou kývnul hlavou, jako by stvrdil a ukončil svůj projev, a sklopil zrak ke svým rukám, v nichž dosud držel knihu. Rozmáchlým pohybem napsal na titulní stranu několik slov, načež zavřel pero a vložil je do své náprsní kapsy, a knihu mi s úsměvem podal.

„Je mi líto, že už musím jít,“ pronesl, zatímco se zvedal. „Rád s vámi zase někdy pohovořím – třeba bude vhodnější chvíle. Dobrou noc!“

Muž zmizel ve dveřích. Knihu jsem otevřel, teprve když jsem vyšel z auly. Stálo v ní:

„Cogitas Aeternitatem! Věrnému čtenáři a posluchači věnuje Vladimír Kopecký.“

2

Před pár dny mi zničehonic zavolal Luděk. Stál jsem na dlažbě před kostelem svaté Kateřiny s rozpřaženýma rukama a zakloněnou hlavou a nechával si do obličeje padat lehké a roztroušené kapky teplého letního deště. Agresivní vyzvání moji meditaci zpřetrhalo. Luděkův hlas se třásl strachem, spěšně a přerývaně na mě promlouval a já jsem hned nechal, co se snaží říct. „Přijed' okamžitě ke mně, všechno je v hajzlu, musíš hned přijet! Hovno spadlo na větrák, nevím, co mám dělat. Kde jsi? Jsi tam? Byli u mě flojdi, prohledávali mi byt, někdo mě musel prásknout... Pistoli nenašli, ale nemůžu ji mít u sebe, musíš si pro ni přijet...“

Okamžik smíření byl tentam. A všechno začalo nabírat otáčky.

Nikdy jsem nedokázal pochopit, proč se všichni můžou z Prahy tak zbláznit. A nemám na mysli turisty, u těch bych snad měl pochopení, že touží spatřit město králů a císařů, stanout na Karlově mostě a pohlédnout přes barokní sochy, přes Mosteckou věž a přes střechu svatého Mikuláše na siluetu Pražského hradu v zapadajícím slunci, že se třesou, až se budou moci sklonit před pražským jezulátkem, že jsou chtiví padnout na kolena před oltářem v chrámu svatého Víta – i když poslední dobou se setkávám spíš s turisty jásajícími nad thajskou masáží a trdelníkem, nad šašky s trumpetami na věži Staroměstské radnice a nad Karlovými láznemi, tím čtyř nebo kolika patrovým disko klubem, zázrakem moderní civilizace.

A nemyslím ani hrdé Čechy, se slzou v oku se procházející po Vyšehradě, slavném to hradišti dávných slovanských knížat.

Myslím tím normální lidi, ty dva miliony lidí, co tady bydlí nebo sem každý den pendlují, aby se tu na dalších osm hodin mohli zavřít do svých krysích doupat, a o víkendu zajet i s celou rodinkou na nákupy nebo se vyráchat v aquaparku.

Praha má prý nějaké zvláštní kouzlo, křivolaké uličky, tajemnou a uměleckou atmosféru... To je snad úplně nejhorší. Vždycky, když někoho slyším, jak se dojíká nad tím svým klišé o „pražské atmosféře“, tak se mi chce zvracet. Já sám

bydlím na Žižkově, a nedokážu v něm vidět nic jiného než začouzené a oprýskané baráky, smradlavé a řičící ožraly, davy spěchajících tupců a chodníky poseté psími hovny.

Přibližně tohle mi běželo hlavou, když jsem asi před rokem a půl kráčel vstříc své budoucnosti.

Bylo slunečné nedělní odpoledne a já jsem s odporem pozoroval páry, vesele se procházející ve svěžím jarním vzduchu, smějící se, držící se za ruce, nasávající atmosféru hipsterských Vršovic.

Neměl jsem však čas svými spoluovčany pohrdat.

Kráčel jsem ulicí do kopce s rukama v kapsách bundy a pomalu se blížil k centrále hnutí Ratolest, kde, jak jsem doufal, se měl naplnit můj osud.

4

V poslední době každý říká, že lidi jsou ovce. Je celkem jedno, kdo má jaké politické přesvědčení, je to zcela univerzální urážka. Dokonce bych řekl, nejhroznější nadávka naší doby. Pokud chcete někoho v hádce, nebo ještě lépe v internetové diskusi účinně setřít nebo vytočit, není třeba používat vulgariismů, není třeba urážet sokovu matku, není třeba ho srovnávat s Hitlerem ani naznačovat, že má krámy nebo malý penis. Stačí říct, ty jsi tak naivní, tomu vážně věříš, to je ta sladká nevědomost, jsi stádní tvor, masírovaný mainstreamovými médii, vymyli ti mozek, jsi prostě ovce. Pokud možno, je třeba to podat cynicky, s posměšnou shovívavostí vědouceho a zasvěceného mazáka, popřípadě ještě přidat smajlíka, co samolibě pomrkává jedním okem.

Když se říká, lidi jsou ovce, nikdo tím samozřejmě nemyslí sám sebe, každý se považuje za onoho vidouceho, jenž není součástí množiny slepých, každý je ve vlastních představách tím, kdo prohlédl a pochopil souvislosti věcí. Každý si myslí, že jeho pravda platí víc.

Já samozřejmě nejsem výjimkou.

Jak to zpětně vidím, donedávna jsem byl i já ovcí. Ovcí, jež se sice zoufale snažila setřást si z očí klapky, uniknout z ohrady a svobodně se nadechnout, ale přesto ovcí.

Nikdy jsem žádným způsobem nevyčníval. Kdysi bych nebyl schopen si to přiznat a skřípal bych zuby zuřivostí jen při

tom pomyšlení, ale dnes už zvládnou to napsat. Nikdy jsem nebyl oblíbený ani zábavný, nedovedl jsem na sebe strhnout pozornost a nenáviděl jsem všechny ty cool hochy, samolibé kretény, co se hrozně řehtali a nahlas všechno rádoby duchaplně komentovali. Sport taky nebyl nic moc. Běhání celkem šlo, ale hry jako fotbal nebo basket jsem upřímně nesnášel. Většinu času při tělocviku jsem strávil na střídačce a představoval jsem si, jak jednou získám superschopnosti, a pak jim to všem v tom jejich debilním flórbale natřu. Chodil jsem na gympl, což bylo největší utrpení mého života. Čtyři roky trávit den co den ve společnosti hňupů a krav, s nimiž jsem nebyl s to najít společnou řeč. Od maturity jsem nikoho z nich neviděl, krom náhodných setkání v metru, kdy jsem raději předstíral, že jsem si známého nevšiml, abych ho nemusel zdravít, a on dělal bezpochyby totéž. Většina lidí z okolí mi říkala, že jsem protivný, zapšklý a negativní člověk, a já jsem se nijak nesnažil je přesvědčit o opaku. Chtěl bych napsat, že jsem byl aspoň chytřejší než oni a že inteligentní lidé to mají vždycky těžší, ale ve třídě jsem co do prospěchu patřil spíš k průměru.

Bavilo mě ale čtení a kvůli nedostatku kamarádů jsem na něj taky měl čas. Zajímal jsem se o dějiny, politiku, hledal jsem si zprávy, četl blogy, celé dny jsem poslouchal zpravodajské kanály. Alespoň v něčem jsem si tedy dokázal získat respekt.

Dalo by se říci, že jsem neměl snadné dospívání. Kdybych chtěl neúspěchy svádět na své okolí (což je typický přístup socialistů), mohl bych říct, že je tím vinen můj násilnický a alkoholický otec. Často přišel domů nalitý jako žok, vyhrožoval matce a bil ji, a stejně se choval i ke mně se sestrou.

Ve skutečnosti mě otcovo hrubiánství posílilo a pomohlo mi postavit se na vlastní nohy. Při jednom svém alkoholickém výstupu mě otec začal urážet a házet po mě věcmi, a nakonec se mě pokusil uhodit. Nejsem sice vysoký ani silný, ale to otec také ne, a navíc byl ožralý, a tak jsem se na něj vrhnul a začal ho bít pěstmi. Možná bych ho i zabil, kdyby mě od něj matka neodtrhla – a možná by zabil on mě. Párkrát mě uhodil

a z obočí mi vytékala krev. Dřív, než jsem se stačil uklidnit, jsem vyšel z domu a ukončil svůj život v té mizérii. Tu noc jsem přespal na trávě ve Stromovce (stejně mi byla taková zima, že jsem skoro nespal) a následující den jsem si našel pokoj v jedné ubytovně ve Vršovicích. Pro věci jsem si přijel domů o pár dní později a dopředu jsem si ověřil, že tam otec nebude. Od té doby jsem ho nikdy neviděl.

Tohle se stalo někdy po maturitě, čili asi před deseti lety. Potom jsem čtyři roky studoval na VŠE, ani ne tak proto, že bych se jednou chtěl stát vrchním účetním – počty mi beztak nikdy moc nešly – ale zajímala mě makroekonomie, zákonitosti trhu, oběhu peněz, globálního obchodu.

Studium jsem ale nikdy nedokončil. Musel jsem pracovat, abych si vydělal na nájem (jíst jsem moc nemusel a do hospod jsem nechodil). Dostal jsem job v jakémisi korporátě, nic kreativního, samá administrativa. Nebavilo mě to, ale nic lepšího na práci jsem stejně neměl. Dovolenu jsem si nevybíral, a když ano, tak jsem ji stejně strávil doma a četl si. S rodinou jsem se vídal jen sporadicky někde v kavárně a po čase jsem začal matku na Vánoce a Velikonoce doprovázet do kostela na mše. Ač se nepovažuji za katolíka, určitý smysl jsem v této tradici spatřoval.

Tenhle ubohý život jsem vedl až do loňského roku, kdy jsem na přednášce Vladimíra Kopeckého konečně objevil smysl své existence. Tím se stal Plán.

Onoho krásného nedělního odpoledne ve Vršovicích mne však můj osud málem zničil.

S každým dalším krokem k cíli ve mně rostlo napětí a musel jsem zatnout zuby, abych nepropadl panice, a přinutit se jít dál. Sledoval jsem na barácích popisná čísla a pomalu je odečítal, jak se můj cíl blížil. Dům jsem identifikoval z asi padesátimetrové vzdálenosti, obyčejný několikapatrový činžák s průjezdem. Přešel jsem na druhou stranu ulice a volnějším tempem mířil směrem k hnízdu neřesti. Když jsem se dostal na úroveň domu, náhle se mi udělalo nevolno a zaváhal jsem. Aniž bych se zastavil, pokračoval jsem v chůzi dál. Pokradmu jsem nahlédl do otevřených vrat průjezdu a spatřil hlouček pokuřujících obejdů v bundách a vytahaných svetrech. Zahnul jsem za nejbližší roh a zhluboka se nadechl.

Všechny pochyby, s nimiž jsem v minulých týdnech zápasil, se opět draly do popředí. Co mě to sakra napadlo? Co jsem si myslel? Vždyť jsem se na střední nedokázal normálně bavit ani se spolužáky, natožpak s cizími lidmi! Mám jen tak přijít a pozdravit, jako by nic? A jak mám skrýt to, že si o nich myslím, že jsou všichni posraní pokrytci a zrádci? Není to ten nejdebilnější nápad, co jsem kdy měl?

Nejspíš je. Ale i tak to musím udělat, je to mé poslání, naplnění mého bytí.

Ale! Co když si mě všimli? Nebude jim podezřelé, že jsem šel okolo a najednou jsem zpátky? Možná by bylo lepší jít

protentokrát domů a lépe se připravit. Ta představa byla přímo blažená a už jsem sebou cuknul a udělal několik kroků příčnou ulicí, jež by mě brzy dostala do bezpečné vzdálenosti. Opět jsem se ale zarazil a připomněl si, co je v sázce. V horečném váhání jsem sevřel pěsti a chlístal ze mě pot. Nakoukl jsem za roh směrem k průjezdu, ale ulice kromě vzdáleného pejskaře zela prázdnotou.

Zatímco jsem zvažoval ústup, vynořil se přede mnou náhle jakýsi hipík s dredy do půli zad v konopné mikině a šále. Jelikož jsem se nacházel několik metrů v hloubi vedlejší ulice, nespatriil jsem ho, dokud se neobjevil na chodníku na protějším rohu. Bleskově jsem vytáhl z kapsy mobil a předstíral nenucené psaní esemesky. Dredař přešel na mou stranu a pokračoval po hlavní ulici směrem ke komunitnímu centru a sotva se na mě podíval.

Co když šel do Ratolesti? Rozhodně na to celkem vypadal. Jak se tam teď mám ukázat, když mě viděl jen tak očumovat na ulici? Třeba tam nešel. A i kdyby, vždycky můžu říct, že jsem to nemohl najít a že jsem si jenom na mobilu hledal v mapě. I tak mi ale kolemjdoucí kuráže nepřidal.

Ještě chvíli jsem jezdil prstem po mobilu sem tam, protože mi to připadalo jako účinné krytí, a sbíral jsem odvahu. Věděl jsem, že tam stejně nakonec půjdu, když už jsem došel tak daleko, ale chtěl jsem ještě odložit o těch pár vteřin skok do jámy lvové. Nakonec jsem se rozhoupal, otočil se a rychle vyšel zpoza rohu. Takhle jsem to měl udělat hned na začátku. Člověk je schopen provést téměř cokoli, pokud to udělá dostatečně rychle, dřív, než nad tím stihne začít přemýšlet. Když zatnete zuby a myslíte na něco jiného, ruce a nohy se zatím můžou v klidu rozběhnout proti nepřátelské linii nebo střilet Židy. Nebo se připojit k anarchistům.

Co je vlastně ten Plán?

Asi před dvěma nebo třemi lety jsem si založil facebookovou stránku s názvem Obrana dědictví národa českého. Zpočátku to pro mě byl experiment a především ventil, jak ze sebe dostat své myšlenky – nedokázal jsem totiž snést, že nikdo neposlouchal, co si myslím. Často jsem si představoval sám sebe, jak dávám rozhovory do novin a do televize a připravoval jsem si, co na kterou otázku odpovím. A internetová média se stala příležitostí, jak upoutat pozornost a prodat lidem to, co třeba zatím ani nevědí, že chtějí.

Obrana dědictví národa českého si každopádně nevedla tak špatně. Dokázal jsem vyhledávat, zprostředkovávat i vytvářet obsah natolik poutavě, že jsem brzy měl okolo tisíce sledujících. Pod každým mým příspěvkem se rozpoutala vášnivá diskuse – na jedné straně s mými příznivci a na druhé s placenými eurohujerskými a havlistickými trolly. (Těžko říct, možná že za propagaci své zvrácené ideologie ani mzdu nedostávali a šířili své sluníčkové kydy z pouhé tuposti.) A já sám jsem se do toho ani zapojit nemusel.

Psal jsem o leccěms – o tom, co se dělo, co mě napadalo a především o tom, co mainstreamová média citlivě považují za nevhodné pro naše ouška, a raději to rovnou zcenzurují. Hodně pozornosti jsem věnoval jedné z největších odporností naší doby, totiž Svazu evropských socialistických republik, jež se eufemisticky říká Evropská unie a jenž svou brutální

sociálně inženýrskou politikou zvyška sere na vše, co český národ kdy vybuřoval, zatímco nás tuzemská bezpáteřní mediální a politická „elita“ v evropském žoldu přesvědčuje, co všechno pro naše životy ten nabubřelý moloch už udělal. Židovská média nás masírují rádobu seriózními zprávami o tom, jak nás záplava pologramotných chlapíků z Afriky s iPhony v rukou kulturně obohatí a snaží se z nás vytlout poslední zbytky nezávislého a politicky nekorektního myšlení. Na Židy jsem měl celkem spadeno, ať už kvůli jejich nadnárodním machinacím (zjistěte si něco o strategii Rothschildů!) a ovládání světa skrze Wall Street a zavádění New World Order, nebo kvůli jejich kryptobolševické nátuře, která oblbuje lidi a vede je k podobným imbecilním experimentům, jako byl ten v Rusku, za nějž zaplatily životem desítky milionů lidí. Postupně jsem ale od Židů trochu ustoupil, protože mě několik lidí na Facebooku nahlásilo a obvinilo z antisemitismu a popírání holocaustu – což byla, mimochodem, čirá demagogie, rozhodně jsem nepopíral utrpení Židů v nacistických koncentracích, jen jsem upozorňoval, že ty záznamy z koncentráků můžou být zmanipulované a že holokaust není pardon na všechny zločiny všech Židů až do skonání světa.

Tohle je ale úplně typický přístup. Pokud někdo hlásá trochu nepohodlnou pravdu, je snazší ta ústa ucpat pod zámkou antisemitismu, nebo rasismu, nebo sexismu, šovinismu, a tisíců dalších ismů. I v naší zemi rozežírá tenhle mor politické korektnosti zevnitř naše svobodné myšlení, až z nás zůstane jen stádo volů, mluvící univerzálním evropským newspeakem. Pokud jde o mě, nevěřím už nikomu. Hodně lidí mi psalo, abych na své stránce psal více o chemtrails nebo o očkování, ale proti tomu jsem se ohrazoval. Nejsem člověk, co se nechá zmanipulovat konspiračními teoriemi. Lidi z těchhle kruhů jsou přitom stejné ovce jako ti, kdo se nechávají vodit za nos Českou televizí, jen vyměnili jednoho pána za druhého.

Snažil jsem se přesvědčit své čtenáře, že nás naši idiotští vůdci dovedli do předpekli, odkud už je jen krůček do skutečné propasti Tartaru.

Nepropagoval jsem programově žádnou politickou stranu, protože jsem dlouho nemohl nalézt žádnou takovou, která by můj pohled na svět sdílela. Někdejšího prezidenta Zemana jsem podpořil, i když jako bývalý sociální demokrat zastával řadu názorů, z nichž se mi chtělo zvracet. Až asi před rokem se konečně objevilo uskupení, s nímž jsem byl schopen se ztotožnit, a sice samozřejmě hnutí Svornost Vladimíra Kopeckého. Ta strana slibovala vše, co jsem si představoval – vystoupení z EU, zavedení povinné vojenské služby, vyzbrojení národa, posílení identity, krátký proces se všemi parazity, ochranu tradiční rodiny a našich kulturních hodnot, a především měla silného a charismatického lídra, který umí pojmenovávat problémy a strhnout dav na svou stranu. Chodil jsem na jejich mítinky a v posledních měsících jsem i zvažoval, že bych do hnutí přímo vstoupil, ale na takový coming out jsem se zatím necítil, a navíc mi nepřipadalo, že bych tím partaji nějak významně pomohl. Užitečnější jsem prozatím byl, když jsem Svornost podporoval na své stránce, tu skrytě, tu otevřeně.

Po nějaké době jsem si ale uvědomil, jak je moje angažovanost plytká. Když jsem měl dobrý den a napsal kvalitní příspěvek, přečetlo si ho pár stovek lidí, stovka lajků, dvacet komentářů, jedno dvě sdílení. Počet sledujících se zastavil a nadále rostl hlemýždím tempem, někdy i klesal. Po pár měsících jsem konečně prokoukl závojem své iluze a přiznal si, že z mé stránky nikdy nebude vlivné a čtené médium a že pokud chci lidem skutečně něco sdělit, je třeba to udělat jiným způsobem.

Pokud jsem chtěl promluvit k lidem a zajistit panu Kopeckému větší podporu než oněch chabých osm procent, jež mu průzkumy přisuzovaly, musel jsem zaútočit na jeho skutečné nepřátele. Mezi ně patřily tradiční politické strany i většina médií, ale nejsilnější kritika a strašení fašismem vždy zaznívaly z určitého beztvarého prostoru takzvaných neziskových organizací. Těch, které bojovaly za anarchii, za destrukci národa a rodiny, za levicové utopie, těch, které se schovávaly za háv feminismu, multikulturalismu a politické korektnosti,